

KÖSZÖNTŐ SOROK, ÖLELŐ KAROKKAL

(AgA)

[DOI 10.35402/kek.2020.5.1](https://doi.org/10.35402/kek.2020.5.1)

ELŐ-előhang

A lehetetlenség és a mégis-ség áttetsző üveg-hang-határán kell magunkra ébrednünk, amikor az idő lenyomatai között rálelünk a születésnap adatra. A lehetőségesség ugyanakkor az életmű felől hitelesít, a képtelenség meg az időt szorongatja...: „hát, ez van”...! De épp a „hogyan van ez?” kapja meg háttér-tónusát abban a válogatásban is, melyet TTT üdvözlése alkalmával kínál a KéK aktuális évfolyamtól független különszáma. Fesztivitások olyan hangjai kerültek itt egybe, melyeknél nem szükségképpen kell minden cikk és hang és kép aláírásába beemelni az emelkedett üdvözlő sorokat. Tónusok, szinte monologikus képversek, egyperces élelmények, esszé-tónusok, édeni hanghatások harmonikus elemei kapnak itt összhangzatot, hogy átfogják, átöleljék, beburkolják, szóba öltöztessék Timeát – aki, mert kompozicionális véletlenek nemigen vannak – részint főszerkesztője is e folyóiratnak...

Nem hivatása, nem is lehet mersze egy előhangnak, hogy egészében lássa, teljességgel egybefogja a kollégák fohászait, a szakmai társak emlékezeti élményeit vagy a folyamatos továbbgondolás új opuszainak széles körét. Látható ugyanakkor, hogy több költői felfogásban az értékeszmények motíválta hang szólal meg, akár poétikai síkon, akár a kultúra kutatásának legkülönb dimenzióit fókuszba véve. Ezek is hol alkalmiak, hol örök érvényűek, de jobbára vállalt feladatuk az újjáteremtés, a cselekvő megőrzés, az értékszempontokhoz kapcsolódó pozitív viszonyulás, aminek hol tartalom-erősítő, hol jelentésgazdagító szándéka van, elegyest a költői szubjektív önértékkel, az eszményit sűrítő metaforákkal, a szimbólumok erdejével és erejével. S mert még többen is hittet hiszik, hogy valamely érték örök és egyetemes, sokszor abszolút is, ettől a maga konkrét terében az időn kívüli transzcendens entitás kap hangot segítségükkel. Ám lehetséges aktualizálni, hogy fennáll-e a komplex értéképítmények hatása akkor is, ha megszólított és érintett a befogadói oldal – de kötve hiszem, hogy ez lenne az eszménykeresés legfőbb és kizárólagos útja. A lírai alany, ez esetben Timea hivatott erről majd dönteni

– itt most pusztán az volt a cél, hogy a folyóirat folyása, évtizedek óta biztos sodra a mindig sajátosat és a lényegét közvetítve, a tárgyak és a jelenségek önnön értékével szavatolva találja meg önképét, no meg azt is, aki képpé lenni segít nekik. Timea értékmegőrző és értékteremtő vállalásában, a folyóirat vitelében az eszménykereső és egyetemes értékekre odafigyelő szándék folytonossága a meghatározó – ezért is lett a különszám a Főszerkesztőnek címetten egyszerre hordozója tudástörténeti esszének, a város, a képek, az összhatások egyvelegét szintézisbe emelő tanulmányoknak, a lakás és élet Édenjeit fenyegető hatások elutasításának, s egy új békességesség megteremtésének kerete, melynek térbeli mélyén a harmóniák összhangzattana a meghatározó.

Nem szólunk évtizedekről, sem kimerevített pillanatképekről, sem időlegességről, sem korbéli háttárolásokról. Szólunk viszont a folytatás, az érdemi gazdagítás és gazdagodás lehetséges jövőiről. Nem egyről, melyet a kényszerek, „a körülmények” szabnak korlátossá, hanem többről, amit a perspektívák mindig is kínálnak. Maradjon hozzájuk, a válaszhoz, a választáshoz, a töretlen lendülethez további erő és kedv, társak és remények köre, az eredmények halk, de biztos teremtésének időszaka olyan, amit nem kell kívánni, nem kell forszírozni – mert csak van, csak marad, csak folytatása lesz valaminek.

Derút és kedvet hozzá – ennyit kívánunk, nem kevesebbet...!